

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.2 - GUDS BØRN, FØDT AF GUD

(s.29) *”Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud.”*

Johs. 1,12-13.

Født af Gud! Altså går der her på vor jord mennesker, som er Guds børn, ”født af Gud” og ”delagtige i guddommelig natur”. Burde ikke alle troendes hjerter udvide sig af glæde og undren over disse Skriftens vidnesbyrd og burde ikke alle de som frejdigt, men uretmæssigt nævner sig med dette høje navn, vækkes til besindelse.

’Guds børn’ i Skriftens betydning er nye, åndelige skabninger som har fået del i guddommelig natur. Og dette som en følge af den sande, levende tro. Af nåde, ved tro, bliver vi Guds børn.

Men en tro, som kun beror på vor egen indbildning, er intet værd. Der er mange, der nok vil kaldes Guds børn, og der er mange, der slår sig til ro i håbet om at være det, men mangler de karakteristiske kendetegn, der vidner om en ny fødsel. ”Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte!” Der vil til slut ikke blive spurgt om, hvor megen forstand vi har haft, eller hvor mange og store

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

ord vi har brugt, men om der har været sandhed i vor kristendom, om vi er blevet født af Gud.

Det ville dog være forfærdeligt at have levet sit liv på en falsk trøst, at have bedraget sig selv og andre med en ren og skær forstandstro, hvori der ingen kraft var. En tro, som blot bestod i kundskab og ord samt i visse religiøse øvelser: bøn, læsning og tale, som hjertet ikke var med i, men som blot var beregnet på dermed at vinde andre kristnes tillid eller lignende. Snart er spillet til ende, snart (s.30) kommer den Hellige, for hvem man har hyklet, med sit alvorsbud: ”Gør regnskab!” Og ansigt til ansigt med døden, afslørede og nøgne for den Helliges øjne – hvor forfærdeligt da, om man med al sin religiøsitet blot havde ”løjet mod Helligånden”.

Netop fordi nåden er så stor og det at eje barnekår hos Gud er så herligt, står der så uendelig meget på spil, hvis vi ikke er af sandhed i vor kristendom. Giv derfor nøje agt på apostlens ord. Han siger først: *”Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn”*. Dette forklarer han nærmere ved at tilføje: *”dem, som tror på hans navn”*. Som over alt i Skriften stadfæstes det her, at det er alene *gennem troen*, vi bliver Guds børn. Her siger Johannes: *”Han gav dem magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn”*. Og Paulus siger: *”Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds børn ved troen”* (Gal. 3,26).

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

Kort sagt: når det gælder dette vigtige spørgsmål, tales der ikke et eneste ord om vore gerninger og vor fortjeneste. Nej - *"af nåde er I frelst ved tro, det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven"* (Ef. 2,8). Gave er det. Det var Guds frie nåde, der gjorde, at han skabte os til sine børn, og det var igen Guds frie nåde, der gjorde, at han udvalgte os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt, og i tidens fylde sendte os sin eneste søn. *"Men er det af nåde, så er det altså ikke af gerninger, ellers bliver nåden jo ikke mere nåde"* (Rom. 11,6).

Den sandhed står fast. Men se videre på apostlens forklaring. Han tilføjer, at de, som gennem troen er Guds børn, er dem, som er "født af Gud". Den sandhed må vi prente dybt i vort sind. Den, som skal kunne "se Guds rige" og som et Guds barn leve evigt sammen med ham, må være født af Gud. Før syndefaldet boede det guddommelige liv i mennesket, og det var tabet af dette, Gud i særdeleshed sigtede til, da han sagde: *"Den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø"*. Dette guddommelige liv må nu gives os tilbage (s.31) gennem en ny fødsel af Ånden. Jesus sagde udtrykkeligt: *"Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny"*. Guds rige skænkes os udelukkende af nåde – den sandhed står fast – men den, som ikke er blevet født af Gud, er aldeles uskikket til at eje det og nyde dets goder.

Den sande Gud er en hellig Gud. Et urent og vanhelligt væsen vil martres og fortæres i hans nærhed. Den, der skal kunne nyde saligheden i samfund med Gud, må være en med Gud beslægtet natur, et nyt menneske, "skabt i Guds lighed", "Kødets attrå er jo fjendskab imod Gud", det befinder sig ikke vel i

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

hans nærhed én eneste dag, langt mindre en evighed lang. Derfor siger Jesus: *”Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. - Hvad der er født af kødet, er kød. - Ingen kan se Guds rige, hvis ikke han bliver født på ny”*. Og her siger Johannes: *”De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje - - men af Gud”*. Hos Peter læser vi: *” - genfødte, som I er, ikke af forkrænkelighed, men af uforkrænkelig sæd, ved Guds levende og blivende ord”*. Og hos Paulus: *”Thi hverken omskærelse eller forhud gælder noget, men nyskabelse”*.

Hvem skulle vi vel tro i dette så vigtige spørgsmål om ikke Kristus selv og hans apostle. Og når de som med én mund slår fast, at et menneske må fødes på ny og få del i guddommelig natur, hvis det skal komme ind i Guds rige, hvor kan du da gå evigheden i møde uden at være dig bevidst, at du har oplevet denne nye fødsel. Det er såre nødvendigt, at denne sandhed bliver prentet dybt i vort sind. Og det af to grunde: Der er mange, som blot ”tager skummet af evangeliet”. De synes at være overmåde evangeliske, men deres tro virker ikke det i deres liv, som den burde: ingen ny fødsel, ingen guds frygt eller helliggørelse. De er kun rige på ord – tanker og ord, hvormed de bedrager både sig selv og andre. Sådanne bør standse for, hvad Guds ord siger om den nye fødsel, og blive klar over, at de er ude for et skæbnesvangert (s.32) bedrag fra djævelens side, så meget farligere, som han giver sig skin af at være en lysets engel. Andre derimod, som altid plages af frygt, anfægtelse og mistanke til sig selv, skal af den nye fødsels virkninger overbevises om, at de er Guds børn. I 1.Johs, nævner Johannes kærligheden til brødrene som et sådant kendetegn og siger: *”Derpå kender vi, at vi er ”født af Gud” - er ”Guds*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

børn” - er *”af sandheden*” osv. Mod synden og mod lovens trusler gælder denne trøst ikke. Der gælder kun et: Lammet, som blev slagtet og med sit blod har købt os til Gud.

Men når du er bekymret med hensyn til din tros ægthed – altså virkelig har en tro – da må du følge apostlens opfordring: *”Ransag jer selv, om I er i troen”* Det er i denne betydning, Jesus og apostlene taler om træets frugt, og at Johannes siger: *”Den, som tror på Guds Søn, har vidnesbyrdet i sig selv”*. Lige så vist, som Skriften lærer, at vi bliver frelst af nåde, ved tro på Jesus Kristus, så lærer den også, at vi skal ransage os selv, om vi er i troen. Dette bør de betænke, som ikke vil vide noget af en sådan selvprøvelse. *”Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed”* (2.Tim. 3,16). Det er os og vort hjerte, der skal prøves efter Skriften, og ikke Skriften, der skal prøves efter vort hjerte.

Om selve den nye fødsel vil vi ikke bruge mange ord. Jesus siger: *”Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen, sådan er det med enhver, som er født af Ånden”*. Selve underet: hvorledes Gud føder os på ny og tænder det nye liv i vore hjerter, formår vi aldrig ret at fatte. De ydre midler samt visse følbare erfaringer af *”omvendelsen til Gud og troen på vor Herre Jesus”* kan vi vel pege på, men at det nye liv i os bliver til, det er et under af Skaberens selv. At en ny fødsel er sket, kan vi imidlertid se, når et nyt menneske, skabt efter

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

Gud, (s.33) fremstår for vore øjne. Derfor skal vi nu betragte dette nye menneske og dets mest iøjnefaldende egenskaber.

At den nye fødsel ikke er menneskeværk, men Guds værk, understreger Johannes kraftigt, når han siger: *”De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud”*. Ikke af blod – dvs. Guds barn bliver man ikke gennem den naturlige fødsel. Johannes Døberen sagde til jøderne: *”Bild jer ikke ind, at I kan sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader”* og Paulus skriver: *”Det er ikke de kødelige børn, der er Guds børn, men det er de børn, som er født i kraft af forjættelsen, der regnes for afkom”*.

Ikke af køds vilje – dvs. intet menneske kan ved sin nidkærhed og sine anstrengelser omskabe sit hjerte til lighed med Gud, så det kan se Guds rige. Siger ikke også Paulus: *”altså beror det ikke på den, der vil eller på den, der anstrenger sig, men på Gud, der viser barmhjertighed”*. Nådemidlerne kan et menneske bruge, men forbliver desuagtet lige så koldt og dødt, hvis ikke Guds Ånd skaber liv. Ikke af mands vilje – dvs. Det er ikke noget andet menneskes værk, at du bliver født på ny. Hvorhen du end vender dig, er vejen spærret, indtil Gud selv ved Helligånden føder dig på ny gennem sandhedens ord. At vi ”får del i guddommelig natur”, er lige så fuldt Herrens eget værk, som at han skabte verden. Midlerne har han givet os, og midlerne må vi bruge – at undlade det og dog begære at blive født af Ånden ville være at friste Herren – men som allerede sagt: bruges end alle nådemidler, virker det ingen ny fødsel, hvis ikke Herren selv giver ånd og giver liv. I Jeremias kap. 31. siger

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

Herren: *”Jeg giver min lov i deres indre og skriver den på deres hjerter – ven skal ikke mere lære sin ven eller broder og sige: Kend Herren!” Thi de skal alle kende mig fra den mindste til den største, lyder det fra Herren”.*

(s.34) Kundskaber kan den ene broder bibringe den anden. Men dermed er ikke loven skrevet i hjertet eller det rette kendskab til Gud vundet, thi dette er Herrens eget værk. I Ezek. 36 læser vi:

”Jeg giver jer et nyt hjerte, og en ny ånd giver jeg i jeres indre. Stenhjertet tager jeg ud af jeres kød og giver jer et kødhjerte. Jeg giver min ånd i jeres indre og virker, at I følger mine vedtægter og tager vare på at holde mine lovebud”.

Der ligger en stor trøst i dette, at Herren så ofte og så afgjort erklærer, at det er ham og ikke os, der skal gøre dette store under: give os et nyt hjerte og en ny ånd. For nu at blive klar over dette nye hjertes art må vi først betragte de mest iøjnefaldende kendetegn på det faldne og uigenfødte menneske.

Intet er så karakteristisk for vor gamle natur som et egenkærligt, selvsikkert, for sjælens frelse ligegyldigt, verdsligt og jordbundet sind. Det siger både Guds ord og vor egen erfaring os, og det ser vi daglig for vore øjne hos andre. Et menneske kan høre de mest alvorlige domme af Guds mund og beskrivelsen af dem, hvem dommen rammer, kan passe nøjagtig på ham selv,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

og dog forfærdes han ikke. Den gerrige, drankeren og ægteskabsbryderen tvivler måske slet ikke på, at Bibelen er Guds ord, men hører han f.eks. i kirken ordene fra 1.Kor. 6,9-10: *”Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt (homoseksualitet fx), eller de, der øver den, eller tyve eller havesyge, ingen drankere, ingen æreskændere, ingen røvere skal arve Guds rige,”* så forfærdes han ikke for den store Guds dom, men går lige fra Herrens hus hen og øver de samme synder igen. Og ikke nok med, at synderen er frejdig og selvsikker. Han er tillige så forblindet, at han tror sig at være god nok, og mener ikke, han behøver nogen omvendelse, ja forbitres endda, hvis nogen i kærlighed formaner ham dertil.

Et andet menneske er måske af en mere stilfærdig karakter eller af højere dannelse og har så mange rent menneskelige (s.35) dyder, at du deraf lader dig forlede til at anse det for at være født af Gud. Men plejer du nærmere omgang med et sådant menneske, vil du med forundring vige tilbage for den dødens lugt, der slår dig i møde. Et sind så verdsligt og egenkærligt, så ligegyldigt for Gud, for Kristus og hans forsoning, at du må forbavses. Det er måske endda et religiøst menneske med de smukkeste grundsætninger og mest eksemplariske liv, men stiller du ham over for ”prøvestenen”, Kristus, får du snart klarhed over, hvordan det står til med hans hjerte. Derinde råder selvtilfredshed, sikkerhed og en kold ligegyldighed for forsoningen i Kristus, om han nok anerkender teoretisk, men i praksis hurtigt bliver færdig med. Alt andet af religiøs art kan interessere ham; men at tale om Kristus, om syndernes forladelse i hans navn og om den daglige erfaring af synd og nåde, det har

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

ingen interesse, og den ellers så fromme mand bliver tavs. *Sangen om Lammet*, som blev slagtet og med sit blod har købt os til Gud, har han aldrig fået lært.

De uigenfødte mennesker røber sig også på anden måde. De kan elske hvem som helst ellers, ja så hjerteligt, at de røres til tårer, men de sande kristne kan de ikke fordrage. Gode egenskaber hos mennesker, der aldrig spørger efter Gud, forstår de at vurdere, men at mennesker brænder af nidkærhed for Herren og hans sag, har de ingen sans for. Hos de første kan de bære over med alt, men har de sidste fejl og mangler, det kan de ikke undskylde eller tilgive. Disse træk hos det naturlige menneske er så almindelige, at vi til enhver tid ser dem for vore øjne.

Det skyldes intet mindre end et guddommeligt under, at et sådant menneske bliver forvandlet, som det sker i den nye fødsel. Når den, som af naturen var sikker, letsindig, ubekymret for sjælens frelse, ligegyldig overfor Kristus og fjendtligsindet mod Kristi venner, får et sind, der er det førnævnte lige modsat. Nu bliver der en stadig omsorg for sjælens frelse, nu frygter og ængstes man, er mistænksom over for og misfornøjet med sig (s.36) selv, og troede man før at have et godt hjerte, så er der nu intet, man lider under, som netop hjertets ondskab. Nu er intet så kært og uundværligt som Kristus og ordet om ham, og nu føler man sig knyttet til de troende med den inderligste kærlighed. Dette er ikke blot en forandring i den ydre livsførelse, men en

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

omskabelse af selve hjertet. Lovet være Gud, at han endnu gør undere iblandt os!

Et menneske bliver vakt op af sin sikkerhedssøvn og bliver under sine forsøg på at forbedre sig, mere ydmyget og sønderknust over sin ondskab for hver dag, der går. Det er begyndelsen. Men selve den nye fødsel, selve det at få del i guddommelig natur, sker først, når troens gnist bliver tændt i hjertet. Og dette under sker, når den, der knuges under Guds dom og har søgt gennem sine bedringsforsøg at frelse sig selv, hører det liflige budskab om nåden i Kristus. Det sker, når i en lykkelig stund sjælens øjne åbnes til at se, at alt er rede, alt er fuldbragt, og at lovens opgave kun er den at gøre faldet større, for at nåden kan blive ”end mere overstrømmende rig”. Da fødes i sjælen noget helt nyt, der som en anden natur og et nyt syn, ny lyst og ny kærlighed.

Denne nyskabelse bliver i særdeleshed mærkbar, når et menneske på en gang øres fra den dybeste syndenød til en klar og frydefuld forvisning om nåden. Men også de, som er nået frem til denne forvisning gennem en længere udvikling, ved med sig selv om en tid, da denne store forandring i deres liv fandt sted – hvis den da virkelig har fundet sted, og det ikke beror på indbildning og bedrag. De mindes deres gamle liv i vantro som en lang, mørk nat, mod hvilken den nærværende tid er som en ny, herlig dag, hvorover retfærds sol er gået op med lægedom under sine vinger. De kan gøre den blindfødtes ord til deres: ”Et ved jeg, at jeg, som var blind, nu kan se” Det er en højest betænkelig sag at trøste sig med noget, der (s.37) direkte strider imod

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

Bibelens ord og eksempler. Og det gør den, der regner sig for at være en kristen uden at han ved af nogen væsentlig forandring eller noget vendepunkt i sit liv.

Alle de omvendelser, som omtales i Bibelen, havde jo en begyndelse. Mennesker blev vakt op og siden ført frem til den fulde modtagelse af Kristus og hans nåde. Ordene genfødsel, omvendelse osv. peger da også hen på et bestemt tidspunkt, hvor dette må være foregået. På samme måde, når Jesus taler om, at en stærkere overvinder og binder den stærke og plyndrer hans hus, eller at den fortabte søn fra det fremmede land vender hjem til sin fader.

Det er derfor at frygte, at du bedrager dig selv, du, som ikke vil vide af en tid i dit liv, der satte skel mellem før og nu. At du ikke kan efterspore alle nådens virkninger i dit hjerte og ikke kan opgive dag og time for din omvendelse, strider derimod ikke mod ordet. En vækkelse, der er foregået gradvis ved gentagne påmindelser af loven og en tilsvarende gradvis tilegnelse af evangeliet er ikke ringere end den bratte overgang fra død til liv. Hvad gavner det os imidlertid, at vi engang har fået dette nådeliv, hvis det senere skulle være gået tabt. Lad os derfor se lidt nærmere på de mest fremtrædende af det nye livs ytringer.

Det karakteristiske for det nye menneske er, at Kristus er blevet vor hjertes liv og dybeste behov. Det er jo også efter Kristus, vi kalder os kristne.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

Bekendtskabet og foreningen med Frelseren er det største for en kristen. Kristus er blevet hans Alfa & Omega, den først og den sidste. Kristus er solen, der oplyser og bestråler alt, og om hvem alting drejer sig. Er Kristus nær, glæder en kristen sig – er Kristus forsvundet, sørger han. Kort sagt: Kristus er hans liv. Efter vor nye natur bliver det os magtpåliggende at eje Guds venskab. Før var vi fuldstændig ligegyldige for Gud og hans nåde, havde kun jordiske fornødenheder og ønsker og spurgte (s.38) kun: ”Hvad skal vi spise?” og ”hvad skal vi drikke?”. Nu er derimod vort vigtigste spørgsmål dette: ”Jeg, er jeg Guds barn? - ejer jeg Guds venskab?”. Vi mærker heri det nye menneskes hjerteslag. Men denne iver efter at eje Guds venskab må være blevet vor anden natur og vare livet ud. Det må ikke være noget, vi blot en tid er optaget af. Vel kan det være meget omskifteligt med din trøst og din fred, ja selve din iver efter at eje Guds venskab kan kølnes, men snart vil du atter vågne med desto større bekymring. At dette er blevet af så stor vigtighed for os, strider imod vor gamle natur og er et sikkert kendetegn på det nye menneske. Efter vor nye natur ved vi ikke andet at bygge vort håb på end Kristus, hans soningsdød og hans evangelium. Der har vi vort liv, vor tilflugt og vor glæde, og der søger vi vor næring.

Jesus taler stærke ord om dette, når han siger: *”Jeg er livets brød – mit kød er sand mad – den, som æder dette brød, skal leve til evig tid”*. Disse ord giver netop udtryk for, at Kristus er selve livet for de troende, deres dybeste behov, deres alt i alle. At du er blevet religiøs, så det nu interesserer dig at tale om religiøse emner og kirkelige anliggender, er intet bevis på, at du er en kristen. At du dyrker Kristus som lærer eller som eksempel til efterfølgelse,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

lige så lidt. Det kan en hvilken som helst farisæer gøre. Her spørges kun, om Kristus og hans soningsdød er din daglige trøst mod synden. Det er dette, der ifølge Johs. Åbenbaring kendetegner de besejlede, thi ingen uden disse kunne lære den sang, sangen om Lammet, der blev slagtet og med sit blod har købt os til Gud. Det er dette, Luther gentager i sin forklaring til Gal. 4,6, hvor han skildrer tegnene på Guds Ånds iboen i hjertet og siger: ”Den, som gerne hører, taler og skriver om Kristus og tænker på ham, han vide, at dette ikke sker af menneskelig vilje eller fornuft”. Dette er et så væsentligt træk hos det nye (s.39) menneske, at jeg uden betænkning regner enhver, jeg finder det hos, for at være en kristen. Om nu en sådan kristen har iøjnefaldende mangler, betragter jeg dette som et svaghedstegn, men er lige fuldt overbevist om, at en kristen er han. Ellers ville han ikke på den måde have hele sit behov, sin trøst og sit liv i Kristus.

Et andet kendetegn på dem, der er født af Gud er dette, at ”Gud har givet os af sin Ånd” (1. Johs. 4,13; 3,24) – eller som Paulus siger: ”*De, som lader sig lede af ånden, attrå det åndelige*” (Rom. 8,5). De har en ny, hellig natur, som er ét med ånden, og som derfor lider under synd og elsker, hvad der er helligt. De føres af Guds Ånd en helt anden vej end før og er blevet helt nye mennesker med nye tanker, ny tale og nyt liv. Om også mit onde kød, som stadig elsker synden, strider imod ånden – ja endog ofte overrumpler mig og bringer mig til fald – kan jeg dog ikke slutte venskab eller forbund med synden, men står i stadig kampstilling til den. Når jeg af Guds nåde får lov at tro, at Gud for Kristi skyld har forladt mig min synd og er min kære fader, da bliver også hans bud mig så kære, at alt, hvad han vil, det vil også jeg, thi han er min, og

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

jeg er hans. Og når jeg i denne tro ejer Guds fred og glæde i hjertet, får jeg ikke alene lyst, men også kraft til at gøre det gode, thi ”Herrens glæde er jeres styrke”. Selv når det mørkner omkring os, og synd og fristelse er ved at overvælde os, røber Helligånden i os sig derved, at vi hader den synd mest, hvortil fristelsen er størst, og aldrig vil kunne slå os til ro i nogen synd. Hvad luften og det tørre land er for fisken, er synden for os: et element, hvori vi ikke kan leve. Det er dette, Johannes mener, når han siger: *”Enhver, der er født af Gud, gør ikke synd”* - dvs. synder han, er det ikke hans lyst, men hans lidelse - ”Thi Guds sæd bliver i ham, ja han kan ikke synde, fordi han er født af Gud” (1.Johs. 3,9).

Peter kunne falde, men fornægtelse, løgn og sværgeren var ikke Peters (s.40) element – tværtimod - ”han gik ud og græd bitterligt” Det kendetegn på den nye natur, som Kristus og apostlene oftest fremholder, er kærligheden. Først kærligheden til brødrene, men også ”i broderkærligheden kærlighed til alle” Jesus siger: *”Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed”* (Johs. 13,35). Johannes gentager det gang på gang i sit 1. brev, at kendetegnet på, at vi er ”født af Gud” - ”er Guds børn” - ”er af sandheden” osv. er kærligheden til brødrene. Og Paulus siger: *”Talte jeg end med menneskers og engles tunger – havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder – og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet”*. Det er ikke uden grund, at Kristus og apostlene lagde så stor vægt netop på dette kendetegn. For af alle den nye fødsels virkninger er vel ingen så underfuld og så uforklarlig for vor fornuft som kærligheden. At jeg er begyndt at elske Gud, som har forladt mig al min

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

synd og har gjort mig så meget godt, er egentlig ganske naturligt. Men at der også tændes i hjertet ikke blot en brændende kærlighed til alle andre troende, men også en ”kærlighed til alle”, som gør, at jeg for omsorg for menneskers frelse, som jeg ikke før har brudt mig det fjerneste om, det kan ikke forklares på anden måde end med Peters ord, at vi ”har fået del i guddommelig natur” - for ”Gud er kærlighed”.

Denne kærlighed må ikke forveksles med den naturlige kærlighed:

kærligheden til dem, der har samme mening som os (partikærlighed), eller til dem, der elsker os og forstår at påskønne og værdsætte os (egenkærlighed).

Den sande kærlighed forklarer apostlen således: *”Enhver, som elsker den, der fødte ham, elsker også den, som er født af ham. Derpå kender vi, at vi elsker Guds børn: når vi elsker Gud og gør efter hans bud”*. Det vil sige når vi elsker dem, fordi de hører Gud til. (s.41)

Vi har nu fremdraget nogle karakteristiske træk hos det nye menneske. Disse træk udgør noget helt nyt i os, noget, der strider mod vor egen natur, og er derfor et kraftigt bevis på, at en ny fødsel er sket. Vi har også betragtet de tre hovedsandheder, som danner grundlaget for vor barneret. Først, at Gud Herren oprindeligt skabte mennesket som sit barn, dernæst, at Guds egen søn kom til vor jord, blev vor broder og købte os til Gud med sit blod, og endelig, at Helligånden føder os på ny, så vi også er født til at være Guds børn. Alle vore skrøbeligheder tilsammen kan ikke rokke ved denne vor barneret. Men du må ikke vente, at du midt i anfægtelsens mørke skal kunne se disse

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 2: Guds børn, født af Gud

kendetegn på din nye fødsel. I mørke ser man intet – og i anfægtelsens tider mærker man ikke meget hverken til sin tro eller sin nye, hellige lyst til Guds hellige lov eller sin kærlighed til brødrene. Gud kan i den grad skjule alt det i os, der er af ham, at hverken vi selv eller andre kan få øje på det, ja som Luther siger: ”så man til sidst ikke ved, hvem der er en kristen”. Da får vi brug for en bedre trøst end den, vi kan finde i vort eget hjerte. Når synden, loven og vor samvittighed fordømmer os, lad os da holde fast ved, hvad Gud er og har gjort for os, og altid regne med blodet, der gælder til evig tid. Og når vi i langvarig anfægtelse synes at være fuldstændig overgivet i syndens og djævelens magt, da skal vort hjerte finde hvile i, at Gud, som i sin kærlighed og trofasthed søgte os, da vi vandrede borte fra ham og ikke ville høre hans røst, han kan umuligt nu, da vi i vor nød sukker og råber efter ham, nægte at høre os. Han kan ikke ville lade os gå til grunde, hverken i nogen åndens falskhed eller nogen kødets svaghed. - For ”du er vor fader, Herre, ”vor genløser”, hed du fra evighed!” Amen.

Historik:

Indtastet: 14. august 2005

Korrektur: 10. september 2021

RoseniusNet.dk

Side 16 af 16